

- manė, kad *Ferriere Nord* suteikta pagalba nėra dar 1992 m. patvirtintos schemos taikymo priemonė;
- išaiškino 2001 m. rekomendacijų 82 punktą, neteisėtai taikydamas šią schemą atgaline data, vietoje to, kad jo netaikytų;
- atmetė argumentą, kad investicijos, kurioms *Ferriere Nord* buvo suteikta pagalba, siekė aplinkos apsaugos tikslų;
- netaikė įrodinėjimo naštos, pagal kurią Komisijai, o ne įmonei tenka iš bendrų investicijų išskirti sąnaudas aplinkos apsaugai.

(¹) OL L 310, 2001 11 28, p. 22.

(²) OL C 72, 1994 3 10, p. 3.

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. vasario 9 d. (faksu – 2005 m. vasario 7 d.) pateiktas apeliacinis skundas dėl Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (antrosios kolegijos) 2004 m. lapkričio 23 d. priimto sprendimo byloje T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją*

(Byla C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(Proceso kalba: italų)

2005 m. vasario 9 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo gautas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos C. Cattabriga ir L. Visaggio, apeliacinis skundas dėl Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (antrosios kolegijos) 2004 m. lapkričio 23 d. sprendimo byloje T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją* panaikinimo iš dalies.

Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

- 1) panaikinti Pirmosios instancijos teismo 2004 m. lapkričio 23 d. sprendimo byloje T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją* dalį, kuria patenkinamas Komisijai pareikštas ieškinys dėl žalos atlyginimo ir todėl,
- 2) išspręsti ginčą galutinai ir atmesti šį ieškinį kaip nepriimtina;
- 3) priteisti iš *Cantina sociale di Dolianova* ir kitų ieškovų pirmoje instancijoje bylinėjimosi išlaidas abiejose instancijose.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Komisija šiame apeliaciniame skunde nurodo Pirmosios instancijos teismo sprendimo tik 129–150 punktus, susijusius su Teisingumo Teismo statuto 46 straipsnyje numatyto ieškinio senaties termino pradžios nustatymu. Komisijos manymu, ginčijamame sprendime pateiktas šio klausimo vertinimas, pagal kurį šio termino pradžia sutapatinama su momentu, kai ieškovai – kooperatyvai galėjo suvokti, kad jiems nebus sumokėta Bendrijos pagalbos suma iš DAI AIMA anksčiau suteikto užstato, yra akivaizdžios teisės klaidos pasekmė.

Iš tiesų, siekdamas nustatyti ieškovų – kooperatyvų pareikšto ieškinio senaties termino pradžią, Pirmosios instancijos teismas visiškai neatsižvelgdamas į tai, kad nuo 1983 m. Reglamentu (EEB) Nr. 2499/82 (¹) šiems kooperatyvams objektyviai buvo padaryta žala, priešingai sutelkė dėmesį į tai, kaip šios žalos pasekmės suvokė kooperatyvai. Pirmosios instancijos teismas nemanė, jog aplinkybė, kad ieškovai žinojo, jog jie patyrė žalą dėl Reglamento Nr. 2499/82 taikymo, yra pakankama. Be to, jis nusprendė, kad būtinas visiškai subjektyvus elementas, t. y. ieškovų suvokimas, kad jų reikalavimai gali būti patenkinti tik pareiškiant ieškinį dėl žalos atlyginimo Komisijai.

Šis požiūris prieštarauja Bendrijos teismų praktikai ir teisinio tikrumo principui.

(¹) OL L 267, 1982 m. rugsėjo 16 d., p. 16 (šis reglamentas nebegalioja).

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. vasario 9 d. pareikštas ieškinys Portugalijos Respublikai

(Byla C-53/05)

(2005/C 82/36)

(Proceso kalba: portugalių)

2005 m. vasario 9 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos Pedro Andrade ir Wouter Wils, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinys Portugalijos Respublikai.